

δουλεύει σὰν ἄδρας Κεφαλλ. Σουσιτὴ άντρογυναικα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. Ἀμαζόνα, άντριτσάνα. Πβ. άγω-
ρίνα 1, άντράγουρος, άντρούτσος. β) Γυνή εύφυής
καί ίκανή ώς άνήρ Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) 2) Οὐδ.
άντρονάικο, άνδρόγυνον Καππ. : Ἄσμ.

Ἐχώρ'σα καί άντρονάικα ἀσ' τὸ προσκεφαλάδι.

Συνών. άντρίόγυνο 1.

άντρογυνάκι τό, Εὐβ. Κῶς άντρούνάκι Κάρπ. άδρου-
νάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Νεαρὸν άνδρόγυνον ἔνθ' άν. : Ἄσμ.

Ἀντρούνάκι τρήμερο 'ς τῇ ρίζα μου κοιμήθη

Κάρπ.

Νὰ εἶναι καλορρίζικο τὸ νῆδον άντρογυνάκι

Κῶς

Ἀντρογυνάκι νεούτσικο καί νεοστεφανωμένο,

ποῦ σὲ στεφάνωσ' ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία Παρθένα

Εὐβ. Συνών. άντρογυνούτσικο.

άντρογυνάρικος επίθ. άμάρτ. άδρουγενάρικος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρικος.

1) Ὁ άνήκων εἰς τὸ άντρίόγυνο : Ἀδρουγενάρικο κρεβ-
βάτι. Συνών. άντρογυνιάρικος 1. 2) Πληθ., τὰ ἐναλ-
λὰς τικτόμενα ἄρρενα καί θήλεα : Ἀυτὴ τὰ γεννᾷ άδρουγενά-
ρικα. Συνών. άντρογυνᾶτος, άντρογυνιάρικος 2.

άντρογυνᾶτος επίθ. άμάρτ. άδρουγενᾶτος Πελοπν.
(Μάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος.

Ἀντρογυνάρικος 2, ὁ ἰδ. : Ἀυτὴ κάνει τὰ παιδιὰ
άδρουγενᾶτα.

άντρογυνεύω άμάρτ. άδρουγνεύω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο.

Νυμφεύω, ὑπανδρεύω : Ἀδρουγνεύω τὸν δεῖνα μὲ τῇ
δεῖνα. Συνών. παντρεύω.

άντρογύνι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο.

Ἀντρίόγυνο 1, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, μαλῶνει τ' άντρογύνι,
καί τῶρα συλλογίζονται τί μέλλει γιὰ νὰ γίνη.

άντρογυνιακός επίθ. άμάρτ. άντρογενιακός Πε-
λοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιακός.

Ὁ άνήκων εἰς σύζυγον, ὁ συζυγικός, ἐπὶ συζυγικῶν
καθηκόντων πρὸς τὴν σύζυγον : Τοῦ λέει ὁ ἀδερφός του
νὰ κάμῃ τὰ άντρογενιακά του ἔργα.

άντρογυνιάρικος επίθ. Πελοπν. (Ἀργ.) άδρουγνιάρ-
ικος Πελοπν. (Λακων.) άντρογενιάρικος Ζάκ. άντροειάρ-
ικος Κέως

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρικος.

1) Ἀντρογυνιάρικος 1, ὁ ἰδ., Ζάκ. : Κρεβάτι άντρο-
γενιάρικο. 2) Ἀντρογυνιάρικος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν.
(Ἀργ. Λακων.) : Τὰ 'χει άντρογυνιάρικα Ἀργ. Ἡ τάδε τὰ
κάνει άδρουγνιάρικα Λακων. 3) Πληθ., δίδυμα ἄρρεν
καί θήλυ Κέως.

άντρίόγυνο τό, άντρίόγυνον Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.)
άντρίονον Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) άντρίόγυνο κοιν. άδρόγυνο
Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.
άντρίόγ'νον βόρ. ἰδιώμ. άδρόγ'νον Θράκ. (Κομοτ.) κ. ἄ.
άντρίονο Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Μεγίστ. Νάξ. Πόντ. (ἽΟφ.)
Τῆλ. κ. ἄ. άδρόγυνο Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Πάρ. Σύμ. Σῦρ.
(Ἐρμούπ.) κ. ἄ. άντρίονον Μακεδ. (Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) άδρόγυνο Σάμ. κ. ἄ. άντρίόγενο Ζάκ. Πελοπν.
(Τρίπ.) άδρόγενο Κεφαλλ. Λευκ. άντρίόγενο Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Σίφν. άδρόενο Ἀνδρ. Κύθν. Πελοπν. (Οἶν.)
άντρίόεν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) άντρίόγυνε Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. άνδρόγυνον, παρ' ὃ καί άντρίό-
γυνον καί άντρίόγυνον.

1) Ἀνήρ καί γυνή νομίμως διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου
συζευθέντες, σύζυγοι κοιν. καί Πόντ. (Κερασ. ἽΟφ.
Τραπ.) Τσακων. : Ἀυτοὶ εἶναι ἕνα ἀγαπημένο άντρίόγυνο
κοιν. || Φρ. Νὰ ζήσῃ τ' άντρίόγυνο ! (εύχῃ) σύνηθ. Τ' άδρόενο
τῆς ἀγίας Παρασκευῆς (ἐπὶ ζεύγους πολὺ ἡγαπημένου)
Ἀνδρ. Ἀδρόγυνο ξεχωρίζει ! (ἐπὶ ραδιούργου) Κρήτ. κ. ἄ.
|| Γνωμ.

Μούτε 'ς τ' άδρόγυνο κακιά μούτε 'ς τ' ἀδέρφια μάχη
(ἡ φιλονικία μεταξὺ άνδρόγυνου καί ἀδελφῶν δὲν διαρκεῖ
ἐπὶ πολὺ) αὐτόθ. Ὅντες χωρίζῃ άντρίόγυνο, καί τὰ βουνὰ
ραῖζουν (δεινότερον δυστύχημα θεωρεῖται ἡ διάλυσις τοῦ
γάμου) Ἀθῆν. Τ' άντρογύνου οἱ χαρὲς ὀχτὼ μέρες καί λιγάκι
(διότι μετὰ ταῦτα ἀρχίζουν αἱ σκέψεις καί φροντίδες)
Ἀθῆν. Συνών. άντρογύνι, άντρίόναικο (ἰδ. άντρο-
γυναικα 2). 2) Συνοικέσιον Λυκ. (Λιβύσσ.) : Ἀυτὸ
τ' άντρίόεννον πρέπει τὰ τιλειώσῃ.

άντρογυνοξεχωρίστρα ἡ, άμάρτ. άδρουγυνοξεχω-
ρίστρα Κρήτ. (Ἀποκόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. άντρίόγυνο καί ξεχωρίστρα.

1) Ἡ διὰ ραδιουργιῶν προκαλοῦσα τὴν διάζευξιν
άνδρόγυνου Κρήτ. : Ἡ πουτάνα σὰ γεράση εἶναι άδρουγυνο-
ξεχωρίστρα. Συνών. άντρογυνοχωρίστρα (ἰδ. άντρο-
γυνοχωριστής). 2) Κόραξ (διότι, ὅταν οὗτος φαίνεται
ἄνωθεν οἰκίας τινός, πιστεύεται ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ὁ ἕτερος
τῶν συζύγων) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Συνών. κόρακας.

άντρογυνοῦσα ἡ, άμάρτ. άδρουγυνοῦσα Ἴμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα. Διὰ τὸ α τοῦ άδρουγυνοῦσα πβ. άντρυανο-
χωρίστρα ἐν λ. άντρογυνοχωριστής.

Ἡ ἀναμιγνυομένη, συναναστρεφομένη μὲ ἄνδρας, ἐπὶ
κορασίων : Φρ. Ἀδρουγυνοῦσις, κουπιλλαροῦσις ! (φωνάζουν
τὰ λοιπὰ κοράσια εἰς τὰ ἀναμιγνύομενα μὲ τοὺς ἄρρενας
παῖδας κοράσια).

άντρογυνούτσικο τό, άμάρτ. άδρουγυνούτσ'κου Θεσσ.
άντρουγνούτσ'κου Μακεδ. (Γκριντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. άντρίόγυνο διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-οὔτσικο (ἰδ. -οὔτσικος).

Νεαρὸν άνδρόγυνον : Ἄσμ.

Ἀδρουγυνούτσ'κου τρυφιστὸ κὶ νεοστιφανομένου

Θεσσ. Συνών. άντρογυνάκι.

άντρογυνοχωρισιά ἡ, άμάρτ. άνδρουγυνοχωρισιά
ΑΠαπαδιαμάντ. Τὰ μετὰ θάνατ. 79

Ἐκ τῶν οὐσ. άντρίόγυνο καί χωρισιά. Ὁ τύπ.
άνδρουγυνοχωρισιά καί παρὰ Σομ.

Ἡ διάζευξις συζύγων : Ἐἦτο χήρα καί ἐνδιεφέρετο
δι' ὅλας τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις καί μάλιστα διὰ παν-
τρολογήματα, προξενειὰς καί ἐνίοτε άνδρουγυνοχωρισιὰς
ΑΠαπαδιαμάντ. ἐνθ' άν.

